

Da det paa den anden Side ikke er Meningen at berøve Tiltalte det Værn, som de retskyndige og erfarne Dommeres Medvirken yder, er det omvendt klart, at en Skyldig-Kendelse paa Grundlag af et Bevis, der efter Dommerens Mening er utilstrækkeligt, eller en Subsumtion, der efter Dommernes Mening er urigtig, ikke ubetinget bør være bindende for disse. Det er derfor i § 297 (mærk ogsaa herved § 241, 2det Stykke) foreskrevet, at Retten, hvor dens Opfattelse af et retligt Spørgsmaal i dets Anvendelse paa de af Nævningerne som beviste ansete Fakta, saaledes som disse ere angivne i Kendelsen, jævnført med Spørgsmaalene, fører til et for Tiltalte gunstigere Resultat end Nævningekendelsen, skal lægge sin Opfattelse til Grund for Dommen; og i § 294 er der givet Retten Adgang til, hvor den finder, at Sagens Bevisligheder ikke have afgivet tilstrækkeligt Grundlag for at fælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Nævningerne have erklæret ham skyldig, da foreløbig at tilsidesætte den afsagte Nævningekendelse og paabyde Foretagelsen af ny Domsforhandling for andre Dommere og andre Nævninger. Skulde imidlertid Nævningerne under denne ny Domsforhandling komme til samme Resultat som de forrige Nævninger, medens Retten paa sin Side enstemmig finder Beviset utilstrækkeligt, kan Retten afsige Dom paa Grundlag af sin Opfattelse af Bevisspørgsmaalet.

Som Følge af den fremstillede Forskel mellem Fremgangsmaaden efter § 297 og efter § 294 vil det i mødende Tilfælde være af Vigtighed at faa afgjort paa rette Maade, om Divergensen mellem Rettens og Nævningernes Opfattelse refererer sig til et retligt Spørgsmaal eller til Bevisspørgsmaalet. I Reglen vil dette ingen Vanskelighed forvalde. Naar en Nævningekendelse f. Eks. gaar ud paa at erklære nogen skyldig i at have krænket den Ærbødighed, der skyldes Kongen, ved at have tilstillet denne et anonymt Brev af fornærmeligt Indhold, er det dermed givet, at Nævningerne baade have anset det for bevist, at Tiltalte virkelig er den, der har afsendt Brevet, og have anset dets Indhold for at falde ind under Straffelovens § 90. Hvis imidlertid Retten finder, at de Udtalelser, som ifølge Nævningekendelsen ere bleven henførte under Straffelovens § 90, ikke kunne henføres under denne Paragraf, vil den frifinde efter § 297; finder den derimod, at Brevet vel gaar ind under § 90, men at det ikke er bevist, at Tiltalte

er den virkelige Afsender, berammer den ny Domsforhandling efter § 294.

§ 277.

Med denne Paragraf kan jævnføres de oven for til §§ 4—6 ad I i Begyndelsen gjorte Bemærkninger om, hvad der forstaaes ved „Strafferammer“. Modsætningsvis ligger det i denne Paragraf, at Spørgsmaalet om, hvor vidt Tilfældet falder ind under den ene eller den anden Strafferamme, hører under Nævningernes Afgørelse. Selv om derfor Tiltalen er holdt saa almindelig, at den omfatter forskellige Strafferammer maa disse dog udskilles fra hinanden ved Spørgsmaalene til Nævningerne.

§§ 278—283.

Hvor vidt der i en Sag bør stilles et eller flere Hovedspørgsmaal, og hvor vidt der til disse bør knyttes et eller flere Tillægsspørgsmaal, beror ganske paa Omstændighederne og blandt andet dels paa, hvorledes Anklageskriftet lyder, dels paa, hvad der under Domsforhandlingen er fremkommet. Har Sagen udelukkende drejet sig om, hvor vidt Tiltalte har foretaget eller ikke har foretaget en bestemt Handling, medens det i øvrigt er givet, at denne Handling, hvis den virkelig er begaaet, maa henføres under det og det Forbrydelsesbegreb, og det derhos er givet, at der ikke foreligger særlige Straffudelukkelsesgrunde eller Grunde, der ville medføre Handlingens Henførelse under en lavere eller højere Strafferamme end den almindelige, vil der kun behøves eet Spørgsmaal, altsaa f. Eks.: Er Tiltalte N. N. skyldig i den Forbrydelse, der omhandles i Straffelovens § 186, ved til den og den Tid, paa det og det Sted og paa den og den Maade forsætlig at have dræbt den og den? Er det derimod givet, at vedkommende har begaaet Handlingen, medens Spørgsmaalet drejer sig om de subjektive Betingelser, under hvilke der er handlet, vil det naturligste være at opstille flere sideordnede *Hovedspørgsmaal*, altsaa f. Eks. saaledes:

1. Er Tiltalte N. N. skyldig i den i Straffelovens § 190 omhandlede Forbrydelse ved o. s. v. med Overlæg at have dræbt . . . ? (Til Ja udkræves mindst 8 Stemmer). Hvis dette Spørgsmaal besvares benægtende, spørges yderligere:

2. Er Tiltalte N. N. skyldig i den i Straffelovens § 186 omhandlede Forbrydelse ved o. s. v. forsætlig, men uden Over-